

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 155

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 8 martie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 7 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 și art. 94 din Codul familiei	2–3
Decizia nr. 32 din 19 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă	4–5
Decizia nr. 34 din 24 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ¹ alin. 2, art. 399 alin. 2 ¹ și art. 515 din Codul de procedură civilă	5–7
Decizia nr. 37 din 24 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	7–10
Decizia nr. 142 din 21 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	11–12
Decizia nr. 147 din 21 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România	12–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
117. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 11/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale	14
119. — Hotărâre privind includerea unui imobil în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției — Tribunalul Mehedinți	15
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
53. — Decizie pentru modificarea Deciziei primului-ministru nr. 399/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Renga Radu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	16
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 7**

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 și art. 94 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 și art. 94 din Codul familiei, excepție ridicată de Adriana Odorheianu, în calitate de reprezentant legal al minorei Ada Odorheianu, în Dosarul nr. 9.305/4/2010 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.138D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.305/4/2010, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 și art. 94 din Codul familiei**, excepție ridicată de Adriana Odorheianu, în calitate de reprezentant legal al minorei Ada Odorheianu, într-o cauză civilă având ca obiect reducerea pensiei de întreținere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate înfrâng în mod vădit dispozițiile constituționale potrivit cărora copiii și tinerii se bucură de un regim special de protecție și asistență în realizarea drepturilor lor. În acest sens, arată că este injustă și într-un evident dezacord cu norma constituțională reglementarea legală care dă posibilitatea unui părinte să solicite în fața instanțelor judecătorești micșorarea cuantumului prestației de întreținere pe care o datorează periodic copilului său minor. De asemenea, apreciază că prin reglementarea cuantumului prestației de întreținere a părintelui divorțat sub forma unor valori („prag”) ce nu pot fi depășite, respectiv a unor cote procentuale/fracții din veniturile părintelui, se încalcă principiile constituționale consacrate prin art. 49. Or, o asemenea prevedere legală poate da naștere unor situații nedrepte pentru copilul minor, mai ales prin aceea că veniturile reale, efectiv obținute de părinte, pot fi deseori greu de dovedit în stabilirea cuantumului obligației periodice de întreținere.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 44 și art. 94 din Codul familiei nu contravin art. 49 din Constituție, câtă vreme reducerea sau sistarea pensiei de întreținere stabilită printr-o hotărâre judecătorească anterioară nu poate avea loc în mod arbitrar, ci numai în condițiile clar stabilite de judecător, și anume numai în cazurile în care mijloacele debitorului întreținerii, avute în vedere la pronunțarea hotărârii anterioare, s-au diminuat sau au încetat să existe. Or, în aceste situații, nu se poate menține în sarcina debitorului întreținerii obligația de plată a unei contribuții pe care, financiar, acesta nu o mai poate susține.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 44 și art. 94 din Codul familiei, care au următorul conținut:

— Art. 44: „În cazul schimbării împrejurărilor, la cererea oricăruia dintre părinți sau a copilului, dacă acesta a împlinit vârsta de paisprezece ani, a autorității tutelare sau a vreunei instituții de ocrotire, instanța judecătorească va putea modifica măsurile privitoare la drepturile și obligațiile personale sau patrimoniale între părinții divorțați și copii.

Modificarea măsurilor luate potrivit dispozițiilor art. 42 alin. 1 și 2 se va face cu paza cerințelor prevăzute de acele dispoziții.”;

— Art. 94: „Întreținerea este datorată potrivit cu nevoia celui care o cere și cu mijloacele celui ce urmează a o plăti.

Instanța judecătorească va putea mări sau micșora obligația de întreținere sau hotărî încetarea ei, după cum se schimbă mijloacele celui care dă întreținerea sau nevoia celui ce o primește.

Când întreținerea este datorată de părinte sau de cel care adoptă, ea se stabilește până la o pătrime din câștigul său din muncă pentru un copil, o treime pentru doi copii și o jumătate pentru trei sau mai mulți copii.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Codul familiei a fost abrogat prin art. 230 lit. m) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, lege publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, soluția legislativă criticată fiind preluată, în esență, în cuprinsul noului act normativ, la art. 529 și art. 531 din cap. IV, titlul V al cărții a II-a, intitulată „Despre familie”.

Astfel, art. 529, intitulat „*Cuquantumul întreținerii*”, prevede că:
 „(1) *Întreținerea este datorată potrivit cu nevoia celui care o cere și cu mijloacele celui care urmează a o plăti.*

(2) *Când întreținerea este datorată de părinte, ea se stabilește până la o pătrime din venitul său lunar net pentru un copil, o treime pentru 2 copii și o jumătate pentru 3 sau mai mulți copii.*

(3) *Cuquantumul întreținerii datorate copiilor, împreună cu întreținerea datorată altor persoane, potrivit legii, nu poate depăși jumătate din venitul net lunar al celui obligat.”;*

Art. 531 este intitulat „*Modificarea și încetarea pensiei de întreținere*” și stipulează că:

„(1) *Dacă se ivește o schimbare în ceea ce privește mijloacele celui care prestează întreținerea și nevoia celui care o primește, instanța de tutelă, potrivit împrejurărilor, poate mări sau micșora pensia de întreținere sau poate hotărî încetarea plății ei.*

(2) *Pensia de întreținere stabilită într-o sumă fixă se indexează de drept, trimestrial, în funcție de rata inflației.”*

Curtea Constituțională urmează să se pronunțe însă asupra prevederilor legale cu care a fost sesizată, deoarece acestea sunt aplicabile în continuare cauzei deduse judecării instanței de fond, potrivit principiului *tempus regit actum*. Așa cum a statuat Curtea în Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, ale cărei considerente de principiu sunt valabile și în prezenta cauză, controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor ulterioare sesizării, chiar dacă ar conține prevederi asemănătoare, ar echivala cu ridicarea din oficiu de către Curtea Constituțională a excepției de neconstituționalitate cu privire la alte texte decât cele criticate de către autorul excepției, ceea ce este inadmisibil, fiind contrar dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor art. 49 din Legea fundamentală referitoare la protecția copiilor și a tinerilor.

Examinand excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unor critici similare celei formulate în speța de față, în acest sens fiind, de exemplu, Decizia nr. 327 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 22 septembrie 2004, Decizia nr. 15 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010, sau Decizia nr. 77 din 21 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 25 februarie 2010, prilej cu care a statuat că prevederile legale criticate sunt în deplin acord cu norma constituțională de referință, concurând la crearea regimului special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor copiilor și tinerilor.

Prin deciziile menționate, Curtea a reținut că aceste reglementări instituie dreptul copilului la întreținere, respectiv obligația corelativă ce incumbă părintelui natural sau celui care adoptă de a presta întreținere față de copilul minor. Astfel, potrivit art. 86 alin. 1 coroborat cu art. 107 alin. 2 din Codul familiei, obiectul acestei obligații îl formează mijloacele necesare traiului, respectiv alimente, locuință, îmbrăcăminte, medicamente, nevoi spirituale, precum și mijloacele necesare pentru creșterea, educarea, învățătura și pregătirea profesională a copiilor. Obligația de întreținere se execută în natură sau prin plata unei sume de bani, instanța judecătorească fiind cea care stabilește cuantumul și modalitatea de executare, în funcție de împrejurări.

În cazul în care întreținerea este datorată de către părinții naturali sau adoptatori care obțin venituri din muncă, art. 94 alin. 3 din Codul familiei instituie anumite plafoane maxime pentru obligația de întreținere, ținând seama de numărul de copii ce urmează a beneficia de acest drept, precum și de faptul că, în condițiile actuale, sursele de venituri diferă de la o etapă de timp la alta.

Curtea constată că nu poate fi primită concluzia neconstituționalității textului de lege criticat, de vreme ce nu instituie vreo interdicție formală în ceea ce privește raportarea obligației de întreținere și la alte venituri decât cele din muncă. Dimpotrivă, stabilirea acesteia se poate face în funcție de orice venituri ale debitorului, în temeiul prevederilor art. 94 alin. 1 și 2 din Codul familiei, potrivit cărora, „*Întreținerea este datorată potrivit cu nevoia celui care o cere și cu mijloacele celui ce urmează a o plăti*”, iar „*Instanța judecătorească va putea mări sau micșora obligația de întreținere sau hotărî încetarea ei, după cum se schimbă mijloacele celui care dă întreținerea sau nevoia celui ce o primește*”.

Este cert că, în asemenea situații, nu vor opera limitările instituite prin alin. 3 al art. 94 din Codul familiei, care își vor găsi aplicare exclusiv în cazul în care pensia de întreținere este stabilită în raport cu câștigul din muncă, instanța fiind suverană în a determina cuantumul acesteia în funcție de situația de fapt.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 și art. 94 din Codul familiei, excepție ridicată de Adriana Odorheianu, în calitate de reprezentant legal al minorei Ada Odorheianu, în Dosarul nr. 9.305/4/2010 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32

din 19 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Ștefan în Dosarul nr. 408/118/2005 al Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.262D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 408/118/2005, **Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioan Ștefan într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a unei amenzi judiciare aplicate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că soluționarea de către aceeași instanță a cererii de reexaminare, în camera de consiliu, a încheierii prin care s-a stabilit o amendă judiciară încalcă prevederile constituționale privind dreptul la un proces echitabil.

Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că în cadrul cererii de reexaminare nu se soluționează fondul litigiului, ci se verifică dacă, față de motivele invocate de petent, se poate reveni sau nu asupra amenzii aplicate. Din această cauză, cererea de reexaminare nu a fost considerată o cale de reformare care să fie soluționată de o instanță superioară, ci o cale de atac de retractare, care se soluționează de aceeași instanță care a pronunțat hotărârea atacată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și că își menține punctul de vedere exprimat anterior și reținut de Curtea Constituțională în deciziile nr. 260 din 20 martie 2007, nr. 862 din 9 octombrie 2007, nr. 836 din 8 iulie 2008, nr. 200 din 17 februarie 2009, nr. 410 din 26 martie 2009 și nr. 477 din 2 aprilie 2009. Cu acele prilejuri, Avocatul Poporului a apreciat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție. Acest drept poate fi supus unor condiționări de fond și de formă, iar existența uneia ori a mai multor căi de atac nu este impusă în toate cazurile.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, concluziile procurorului, notele scrise depuse, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: *„Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că asupra prevederilor criticate s-a mai pronunțat, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, spre exemplu prin Decizia nr. 1.419 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, sau Decizia nr. 1.403 din 20 octombrie 2011, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, sau prin Decizia nr. 836 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008, decizii prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

Astfel, Curtea a reținut că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, iar *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*.

De asemenea, faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se poate face numai cerere de

reexaminare, aceasta soluționându-se de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amendă sau despăgubirea, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului.

Cererea se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, în temeiul art. 85 din Codul de procedură civilă, și se soluționează prin încheiere irevocabilă. Există în acest caz doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acestora,

reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Pe această cale nu se realizează un control judiciar propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecătorească și cererea de reexaminare nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor, întrucât aspectele analizate pe calea reexaminării sunt diferite de cele examinate în fond.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Ștefan în Dosarul nr. 408/118/2005 al Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 34

din 24 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2, art. 399 alin. 2¹ și art. 515 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2, art. 399 alin. 2¹ și art. 515 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ana Sorohan în Dosarul nr. 7.655/314/2009 al Tribunalului Suceava — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 130D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.655/314/2009, **Tribunalul Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 373¹ alin. 2, art. 399 alin. 2¹ și art. 515 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ana Sorohan într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că art. 373¹ alin. 2 și art. 399 alin. 2¹ din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât reprezintă un impediment real sub raport constituțional al accesului liber la justiție. În ceea ce privește art. 515 din același cod, susține că acesta contravine art. 44 din Legea

fundamentală, întrucât pentru partea din preț care depășește valoarea creanței ar trebui să existe și acordul debitorului.

Tribunalul Suceava — Secția civilă apreciază că prevederile art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, deoarece legiuitorul, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, poate institui reguli speciale de procedură și modalități de exercitare a drepturilor procedurale. Rațiunea pentru care legiuitorul a înlăturat, atât pentru creditor, cât și pentru debitor, calea de atac împotriva încheierii de încuviințare a cererii de executare silită o constituie celeritatea ce se justifică în această etapă procedurală.

În ce privește art. 399 din Codul de procedură civilă, arată că acesta nu contravine art. 21 din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât în cadrul procedurii reglementate de acest text de lege sunt supuse controlului judecătoresc toate actele de executare silită.

Cu privire la art. 515 din Codul de procedură civilă, arată că acesta nu contravine dispozițiilor art. 44 din Constituție, deoarece aplicarea lui are la bază acordul de voință dintre creditor și judecator.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 373¹ alin. 2, art. 399 alin. 2¹ și art. 515 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins.

— Art. 373¹ alin. 2: „*Instanța de executare încuviințează executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu, printr-o singură încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare a executării silite.*”;

— Art. 399 alin. 2¹: „*De asemenea, după ce a început executarea silită, cei interesați sau vătămăți pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a dispus investirea cu formula executorie, dată fără îndeplinirea condițiilor legale.*”;

— Art. 515: „*La cererea judecatorului, executorul judecătoresc, cu acordul creditorului, poate stabili plata prețului în rate, numărul acestora, cuantumul și data scadenței lor, precum și suma care se plătește de îndată drept avans.*”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată. Este invocată și încălcarea art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Asupra prevederilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat, în raport cu critici de neconstituționalitate similare, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 1.063 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 28 octombrie 2011, sau Decizia nr. 812 din 3 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 29 iulie 2010.

Cu acele prilejuri Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate instituie reguli speciale de procedură privind exercitarea căilor de atac, care nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Rațiunea pentru care legiuitorul delegat a înlăturat, atât pentru creditor, cât și pentru debitor, calea de atac împotriva încheierii de încuviințare a cererii de executare silită este aceea a celerității ce se justifică în această etapă procesuală. Astfel, creditorul este lipsit de interes să atace o hotărâre prin care i s-a admis cererea, iar debitorul are posibilitatea de a-și apăra drepturile, în raport cu orice incident de executare silită, pe calea contestației la executare.

Cu privire la încheierea de respingere a cererii de încuviințare a executării silite, nu există interesul debitorului de a ataca o asemenea hotărâre și de aceea nici nu a fost prevăzută pentru el calea de atac a recursului. În schimb, creditorul are posibilitatea de a-și apăra drepturile prin exercitarea căii de atac a recursului, posibilitate pe care în domeniul executării silite debitorul o are asigurată prin dreptul de a formula contestații împotriva oricărui act de executare.

În ce privește art. 399 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.082 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 1 noiembrie 2011, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Curtea a reținut că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să expliceze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței.

Referitor la prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, Curtea observă că acestea reglementează posibilitatea ca, la cererea judecatorului, executorul judecătoresc, cu acordul creditorului, să poată stabili plata prețului în rate, numărul acestora, cuantumul și data scadenței lor, precum și suma care se plătește de îndată drept avans.

Or, din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate reiese că textul de lege criticat ar trebui să prevadă că, în ipoteza în care imobilul urmărit este adjudecat la un preț mai mare decât valoarea creanței, este necesar să fie exprimat și acordul debitorului.

Critica este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă nu pot fi interpretate și aplicate în mod izolat, ci numai coroborate cu celelalte dispoziții procedurale privind executarea silită, astfel că, potrivit art. 562 din Codul de procedură civilă, suma de bani realizată prin executare silită se eliberează creditorului următor până la acoperirea integrală a drepturilor sale, iar suma rămasă disponibilă se predă debitorului. În atare situație, Curtea nu poate reține încălcarea prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2, art. 399 alin. 2¹ și art. 515 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ana Sorohan în Dosarul nr. 7.655/314/2009 al Tribunalului Suceava — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionța Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 37

din 24 ianuarie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c) și art. 3
din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Marinela Anghelescu în Dosarul nr. 11.827/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 292D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 315D/2011, nr. 407D/2011, nr. 425D — 433D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, art. 1 din Legea nr. 119/2010, respectiv art. 1 lit. c) din Legea nr. 119/2010, excepție ridicată de Ana Stănescu, Barabás Ileana, Eugenia Margareta Kallasch, Maria Perianu, Claudia Grigoreta Martin, Maria Lucica, Maria Iacoboaea, Vironica Albu, Maria Vișan, Maria Rodica Sarba și Olga Sandor în dosarele nr. 12.229/118/2010, nr. 3.368/96/2010, nr. 8.019/30/2010, nr. 8.021/30/2010, nr. 8.020/30/2010, nr. 8.018/30/2010, nr. 8.017/30/2010, nr. 8.014/30/2010, nr. 8.006/30/2010, nr. 8.005/30/2010 și nr. 8.003/30/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă,

Tribunalului Harghita — Secția civilă și Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 315D/2011, nr. 407D/2011, nr. 425D—433D/2011 la Dosarul nr. 292D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 315D/2011, nr. 407D/2011, nr. 425D—433D/2011 la Dosarul nr. 292D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 871 din 25 iunie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 116 din 24 ianuarie 2011, încheierile din 26 ianuarie 2011, 17 martie 2011 și, respectiv, sentințele civile nr. 896, 898, 897, 895, 894, 893, 892, 891 și 890 din 18 februarie 2011, pronunțate în dosarele nr. 11.827/118/2010, nr. 12.229/118/2010, nr. 3.368/96/2010, nr. 8.019/30/2010, nr. 8.021/30/2010, nr. 8.020/30/2010, nr. 8.018/30/2010, nr. 8.017/30/2010, nr. 8.014/30/2010, nr. 8.006/30/2010, nr. 8.005/30/2010 și nr. 8.003/30/2010, **Tribunalul Constanța — Secția civilă, Tribunalul Harghita — Secția civilă și Tribunalul Timiș — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010, art. 1 din Legea nr. 119/2010 și, respectiv, art. 1 lit. c) din Legea nr. 119/2010, excepție ridicată de Marinela Anghelescu, Ana Stănescu, Barabás Ileana, Eugenia Margareta Kallasch, Maria Perianu, Claudia Grigoreta Martin, Maria Lucica, Maria Iacoboaia, Vironica Albu, Maria Vișan, Maria Rodica Sarba și Olga Sandor în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de recalculare a pensiei în baza Legii nr. 119/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul neretroactivității legilor, întrucât au schimbat modul de calcul, precum și elementele esențiale ale procedurii de stabilire a pensiilor care deja se aflau în plată.

Se susține că au fost încălcate și prevederile art. 124 alin. (1) din Constituție, întrucât justiția este înfăptuită de judecători, împreună cu personalul auxiliar care funcționează în cadrul instanțelor judecătorești, astfel încât și în privința acestuia trebuie să se aplice în continuare reglementări speciale referitoare la pensionare. Mai mult, se arată că personalul auxiliar are aceleași obligații și interdicții pe care le au magistrații.

Se apreciază că sunt încălcate dreptul constituțional de proprietate privată și cel de pensie, întrucât prin schimbarea procedurii de calcul asupra unei pensii deja stabilite s-a ajuns la diminuarea unui drept câștigat, respectiv cuantumul pensiei. Or, pensia reprezintă o creanță asupra statului pe care acesta este obligat să o plătească și să o ocrotească. Se arată că dispozițiile legale criticate contravin și art. 47 din Constituție referitor la dreptul la un nivel de trai decent, tocmai prin amploarea diminuărilor dispuse, în unele situații ajungând la peste 70% din cuantumul inițial al pensiei.

Tribunalul Constanța — Secția civilă, în dosarele nr. 292D/2011 și nr. 315D/2011, apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată, recalcularea pensiilor speciale operând numai pentru viitor, cuantumul acestora dobândit până la data intrării în vigoare a Legii nr. 119/2010 rămânând în posesia beneficiarilor. Se susține că legea reglementează modalitatea în care pe viitor vor fi calculate pensiile de serviciu, fiind astfel înlăturate efectele unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi. A aprecia că în aceste cazuri se încalcă principiul neretroactivității legii ar însemna că în nicio situație nu este posibilă modificarea algoritmului de calcul al unei pensii.

Se consideră că nu există niciun fel de discriminare față de alte categorii de pensionari, întrucât prin excepția ridicată se încearcă doar menținerea unei discriminări pozitive de care beneficia personalul auxiliar de specialitate. În fine, se arată că magistrații și personalul auxiliar de specialitate nu se află în aceeași situație juridică, astfel încât nu se pot invoca în susținerea excepției considerentele care au stat la baza pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 873 din 25 iunie 2010.

Se arată că prin aplicarea modalității de calcul prevăzute de Legea nr. 19/2000 se pierde doar statutul de pensie „specială”, nefiind afectat exercițiului dreptului la pensie, cu atât mai mult cu cât noul mod de calcul se aplică tuturor pensiilor din sistemul public de asigurări sociale, cu excepția magistraților. Mai mult, eliminarea sau acordarea unui supliment la pensia contributivă, ce califică în final caracterul special al pensiei, ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale. Se mai apreciază că legiuitorul, prin măsurile prevăzute de Legea nr. 119/2010, a menținut un just echilibru între interesele generale ale societății și imperativul apărării drepturilor fundamentale ale omului.

În fine, se susține că nu este încălcat dreptul la un nivel de trai decent, întrucât prin aplicarea legii criticate s-a realizat o uniformizare sub aspectul aplicării sistemului general de pensii publice, cu excepția magistraților.

Tribunalul Harghita — Secția civilă, în Dosarul nr. 407D/2011, apreciază că, „dacă privim dreptul la pensie ca un drept ce se regăsește în patrimoniul unei persoane, drept legal constituit la momentul respectiv, restrângerea lui ar însemna o atingere a art. 44 alin. (1) și a art. 20 alin. (1) din Constituție, precum și a art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului”.

Tribunalul Timiș — Secția civilă, în dosarele nr. 425 — nr. 433D/2011, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. De asemenea, a admis acțiunea autorului excepției, a dispus anularea deciziei de pensionare prin care a fost recalculată pensia acestuia, întrucât a apreciat că au fost încălcate prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 151 și 155 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, aplicabilitatea acestor din urmă două texte fiind dedusă din faptul că „dreptul la pensia de serviciu face parte din Pilonul I al Uniunii Europene”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din actele de sesizare, îl constituie dispozițiile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, precum și art. 1 și art. 3 din Legea nr. 119/2010. În realitate, din motivarea excepțiilor de neconstituționalitate și având în vedere calitatea de personal auxiliar de specialitate a autorilor excepției, Curtea observă că aceștia critică numai dispozițiile art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010, texte asupra cărora Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 1 lit. c): „Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare: [...]”

c) *pensiile de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea*”;

— Art. 3: „(1) *Pensiile prevăzute la art. 1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, convenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.*”

(2) În situația pensiilor dintre cele prevăzute la alin. (1), care au fost stabilite în baza legilor speciale, pensia din sistemul public se determină considerându-se a fi îndeplinite condițiile de acordare prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, se elaborează metodologia de recalculare a pensiilor prevăzute la art. 1, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”

Autorii excepției susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 47 cu referire la nivelul de trai decent și la dreptul la pensie. Totodată, sunt invocate în susținerea excepției și dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la protecția proprietății, ale Directivei nr. 86/378/CEE a Consiliului din 24 iulie 1986 privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în cadrul regimurilor profesionale de securitate socială, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 225 din 12 august 1986.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, Curtea, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.284 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 25 noiembrie 2011, statuând în sensul constituționalității acestora în raport cu critici similare cu cele formulate în prezenta cauză.

Astfel, întreaga Lege nr. 119/2010, conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, afectează pensiile speciale doar pe viitor și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, legea în discuție nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*. Dispozițiile legale criticate nu impiedică cu nimic asupra calității de pensionar dobândite în temeiul reglementărilor legale în vigoare la momentul emiterii deciziei de pensionare. Astfel, decizia de pensionare este o faptă constitutivă a unei situații juridice realizate înainte de o eventuală intrare în vigoare a prevederilor criticate. Rezultă că, sub aspectul cuantumul pensiei, efectele acestei decizii rămân câștigate pe toată perioada cuprinsă între emiteria deciziei de pensionare și momentul la care va intra în vigoare Legea nr. 119/2010. Doar dacă respectiva lege ar fi diminuat sau crescut cuantumul pensiei aflate în plată pe perioada menționată, aceasta cu siguranță ar fi fost retroactivă, încalcând art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât ar fi desființat o *facta praeterita*.

Prin urmare, ceea ce se subsumează, în mod evident, conceptului de *facta praeterita* este dobândirea calității de pensionar. Însă, cu privire la drepturile rezultate în urma obținerii calității menționate, se observă că acestea se constituie în veritabile efecte rezultante ale actului de pensionare, ceea ce nu înseamnă că actul de pensionare determină *a priori* și *ad aeternam* cuantumul pensiei/drepturilor aflate în plată. Astfel, prestațiile de asigurări sociale subsecvente actului de pensionare nu pot fi considerate *ab initio* ca fiind *facta praeterita*. Ele devin *facta praeterita* pe măsura curgerii timpului. Însă cuantumul pensiei la care este îndrituit pensionarul pentru perioada ce urmează unei luni încheiate este mai degrabă un efect viitor al raporturilor juridice trecute — *facta futura*, întrucât raportul juridic trecut, în speța de față, se constituie chiar în dobândirea calității de pensionar și toate prestațiile succesive

lunare sub forma pensiei sunt *facta futura*, care, pe măsura trecerii timpului, devin *facta praeterita*.

Pensia de serviciu este compusă, principial, din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială. **Acordarea acestui supliment ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia.** Obligația statului este aceea de a nu reduce cuantumul pensiei sub nivelul stabilit în sistemul general de pensionare, întrucât, prin calitatea de asigurat la sistemul de asigurări sociale, persoana în cauză și-a garantat dreptul la pensia de drept comun tocmai prin plata contribuțiilor. **Este un drept pe care l-a obținut și realizat prin plata contribuțiilor legal datorate.** De asemenea, nu există un drept constituțional la pensie de serviciu, astfel încât, cu privire la suplimentul acordat de stat, nu se poate susține că este un drept viitor câștigat *ad aeternam* din moment ce este sub condiție.

Având în vedere că pensiile de serviciu nu reprezintă un privilegiu, ci au o justificare obiectivă și rațională, acestea pot fi eliminate doar dacă există o rațiune, o cauză suficient de puternică spre a duce în final la diminuarea prestațiilor sociale ale statului sub forma pensiei. Or, în cazul Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, o atare cauză o reprezintă necesitatea reformării sistemului de pensii, reechilibrarea sa, eliminarea inechităților existente în sistem și, nu în ultimul rând, situația de criză economică și financiară cu care se confruntă statul, deci atât bugetul de stat, cât și cel al asigurărilor sociale de stat. Astfel, această măsură nu poate fi considerată ca fiind arbitrară; de asemenea, textul criticat nu impune o sarcină excesivă asupra destinatarilor ei, ea aplicându-se tuturor pensiilor de serviciu, nu selectiv, nu prevede diferențieri procentuale pentru diversele categorii cărora i se adresează pentru a nu determina ca una sau alta să suporte mai mult ori mai puțin măsura de reducere a venitului obținut dintr-o atare pensie.

Partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația expropriării.

În privința pretensei încalcări a art. 47 din Constituție, Curtea a reținut că drepturile rezultate din actul de pensionare sunt previzibile, și anume îndrituirea persoanei la cuantumul aferent pensiei din sistemul ordinar de pensionare, restul cuantumul pensiei (cea suplimentară) fiind supus elementelor variabile amintite mai sus, și anume optica legiuitorului și resursele financiare ale statului care pot fi alocate în această direcție.

Mai mult, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în hotărârile din 8 decembrie 2009 și din 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Muñoz Diaz împotriva Spaniei, paragraful 44*, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei, paragraful 55*, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, dar acest lucru nu înseamnă că implică un drept la dobândirea proprietății sau la o pensie într-un anumit quantum (a se vedea în același sens și hotărârile din 12 octombrie 2004 și 28 septembrie 2004, pronunțate în cauzele *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei, paragraful 39*, respectiv *Kopecký împotriva Slovaciei, paragraful 35*).

Reducerea sau încetarea plății unui anumit quantum al beneficiului acordat poate constitui o intervenție în privința bunului ce trebuie justificată (*Maggio și alții împotriva Italiei, paragraful 58*). Curtea a arătat că sistemul de securitate socială este expresia solidarității societății în raport cu membrii săi vulnerabili (*Maggio și alții împotriva Italiei, paragraful 61*), aspect esențial pe care Curtea de la Strasbourg l-a luat în seamă atunci când a analizat dacă restrângerea adusă implica o sarcină individuală excesivă. Curtea a mai arătat că statele au o marjă largă de apreciere atunci când reglementează sistemul de pensii (paragraful 63) și că **scăderea quantumului pensiei cu aproape 50% nu este de natură să știrbească esența dreptului la pensie, reclamantul fiind deci obligat să suporte o scădere rezonabilă și proporțională** (paragrafele 62 și 63). Nu în ultimul rând, din paragraful 63 al hotărârii reiese că o reducere a quantumului pensiei în vederea egalizării unor stări de fapt existente este de dorit, respectiv acordarea unui quantum al pensiei în funcție de contribuțiile vărsate, și nu în funcție de quantumul concret al salariului (*sistem contributiv versus sistem retributiv*); în aceste condiții, pierderea parțială a unei părți din pensie nu este o sarcină individuală excesivă (paragraful 63) — a se vedea în același sens și Hotărârea din 25 octombrie 2011, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Valkov și alții împotriva Bulgariei*, paragraful 97.

În consecință, raportat la cauza de față, Curtea reține că eliminarea pensiilor de serviciu în privința personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, reglementată de Legea nr. 119/2010, nu a reprezentat o sarcină individuală excesivă, această sarcină fiind suportată de **cvasimajoritatea personalului angajat în domeniul public care beneficia de astfel de pensii în egală măsură** (spre deosebire de cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*). Ajustarea dictată de principiul contributivității nu numai că elimină un beneficiu suplimentar acordat unor angajați ai statului, dar **îi integrează pe cvasimajoritatea acestora într-un sistem unic de pensii publice**. Totodată, conform jurisprudenței Curții, dreptul la pensie nu este afectat decât atunci când este redusă pensia contributivă (a se vedea Decizia nr. 872 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010); or, în cauza de față nu se

pune o atare problemă, pensia contributivă nefiind în niciun fel afectată sau restrânsă.

De asemenea, quantumurile viitoare ale pensiilor aflate în plată nu pot fi subsumate unui drept de proprietate pe care beneficiarul unei pensii l-ar avea. Quantumul pensiei reprezintă un bun numai în măsura în care acesta a devenit exigibil.

În fine, dispozițiile procedurale cuprinse în art. 3 din Legea nr. 119/2010 nu încalcă cu nimic textele constituționale invocate, ele reprezentând prevederi de natură tehnică, legiuitorul fiind îndrituit să stabilească atât termenele în interiorul cărora autoritățile publice să ducă la îndeplinire operațiunea de recalculare a pensiilor, cât și modalitatea concretă de calcul al noilor pensii, prin trimiterea generală pe care o face la principiile fostei Legi nr. 19/2000 — în prezent, trimiterea, desigur, vizează Legea nr. 263/2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Obiter dictum, Curtea observă, pe de o parte, că, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona — 1 decembrie 2009, structura pe piloni a Uniunii Europene a fost eliminată, iar, pe de altă parte, că Directiva 79/7/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1978 privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 6 din 10 ianuarie 1979, Directiva 86/378/CEE a Consiliului din 24 iulie 1986 privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în cadrul regimurilor profesionale de securitate socială, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 225 din 12 august 1986, sau Directiva 2004/113/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 de aplicare a principiului egalității de tratament între femei și bărbați privind accesul la bunuri și servicii și furnizarea de bunuri și servicii, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 373 din 21 decembrie 2004, nu impun în sarcina statelor obligația de a prevedea pensii de serviciu în dauna celor generale, aceasta fiind doar o opțiune a lor, astfel încât susținerile Tribunalului Timiș — Secția civilă, potrivit cărora „dreptul la pensia de serviciu face parte din Pilonul I al Uniunii Europene”, sunt, în mod evident, eronate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Marinela Anghelescu și Ana Stănescu în dosarele nr. 11.827/118/2010 și nr. 12.229/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă, de Barabás Ileana în Dosarul nr. 3.368/96/2010 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și de Eugenia Margareta Kallasch, Maria Perianu, Claudia Grigoreta Martin, Maria Lucica, Maria Iacoboaia, Vironica Albu, Maria Vișan, Maria Rodica Sarba și Olga Sandor în dosarele nr. 8.019/30/2010, nr. 8.021/30/2010, nr. 8.020/30/2010, nr. 8.018/30/2010, nr. 8.017/30/2010, nr. 8.014/30/2010, nr. 8.006/30/2010, nr. 8.005/30/2010 și nr. 8.003/30/2010 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 142

din 21 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Aurel Gheorghe Moș în Dosarul nr. 948/175/2010 al Judecătoriai Aiud și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 227D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 948/175/2010, **Judecătoria Aiud a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petentul Aurel Gheorghe Moș într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională, în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Alba.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 53 alin. (1). În acest sens, consideră că „înstituirea unui regim sancționator contravențional, cu consecința posibilității aplicării, în mod cumulativ, de sancțiuni constând în puncte de amendă, suspendarea exercitării dreptului de a conduce, puncte de penalizare și măsuri tehnico-administrative, constituie o restrângere excesivă a unor drepturi, în situații care nu se încadrează în cele anume prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție.” De asemenea, apreciază că textul de lege atacat contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece, „pentru indiferent de viteza cu care este depășită viteza legală [...], sancțiunile aplicate sunt aceleași.”

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: „*Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte: [...]*

e) *depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.*”

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 53 alin. (1) privind restrângerea unor drepturi sau a unor libertăți.

Examinând critica de neconstituționalitate, Curtea reține că susținerile autorului excepției nu sunt întemeiate, deoarece dispozițiile de lege criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al aceleiași ordonanțe de urgență, respectiv „*asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului*”. Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată din perspectiva interesului general ocrotit. În același sens, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu, prin deciziile nr. 210 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din

20 aprilie 2007, și nr. 44 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 23 februarie 2005.

Referitor la invocarea încălcării art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că textul de lege criticat se aplică

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, nefiind instituită nicio discriminare pe criterii arbitrare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Aurel Gheorghe Moș în Dosarul nr. 948/175/2010 al Judecătoriai Aiud.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 147

din 21 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Open World” — S.R.L. din Miercurea-Ciuc în Dosarul nr. 3.526/258/2010 al Judecătoriai Miercurea-Ciuc și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 299D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 300D/2011, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de

utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Open World” — S.R.L. din Miercurea-Ciuc în Dosarul nr. 2.811/258/2010 al Judecătoriai Miercurea-Ciuc.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 300D/2011 la Dosarul nr. 299D/2011, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin sentințele civile nr. 186 din 27 ianuarie 2011 și nr. 2.697 din 11 noiembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 3.526/258/2010 și nr. 2.811/258/2010, **Judecătoria Miercurea-Ciuc a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a)**

din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România.

Excepția a fost ridicată de petentul Societatea Comercială „Open World” — S.R.L. din Miercurea-Ciuc în cauze civile având ca obiect plângeri contravenționale, în contradictoriu cu intimatul Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. — Direcția Regională de Drumuri și Poduri Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și art. 116 alin. (2). În acest sens, arată, în esență, că intimatul nu ar avea dreptul să efectueze controale în trafic și să întocmească procese-verbale de constatare și sancționare a contravenției, deoarece nu este autoritate administrativă autonomă, reținerea certificatului de înmatriculare pentru neachitarea rovinietei privind proprietarul autovehiculului de circulația pe drumurile care nu sunt autostrăzi sau drumuri naționale.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Open World” — S.R.L. din Miercurea-Ciuc în dosarele nr. 3.526/258/2010 și nr. 2.811/258/2010 ale Judecătorei Miercurea-Ciuc.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 11/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 11/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 23 ianuarie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 19, alineatul (1) va avea următorul cuprins:**

„Art. 19. — (1) Numărul maxim de posturi pentru aparatul de lucru al Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale este de

528 de posturi finanțate de la bugetul de stat, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.”

2. **La anexa nr. 1, sintagma „Numărul maxim de posturi: 660 (exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului)” se înlocuiește cu sintagma „Număr maxim de posturi: 528 (exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului)”.**

3. **Anexa nr. 2 se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.**

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Claudia Boghicevici
Ministrul finanțelor publice,
Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 6 martie 2012.

Nr. 117.

ANEXĂ

(Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 11/2009)

INSTITUȚIILE

care funcționează în subordinea, în coordonarea sau sub autoritatea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale

A. Instituții în subordine, cu personalitate juridică, finanțate integral de la bugetul de stat:

1. Inspekția Muncii (2.927 posturi)

2. Organisme intermediare regionale pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane (382 posturi):

a) Organismul intermediar regional pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane — Regiunea Nord-Est;

b) Organismul intermediar regional pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane — Regiunea Sud-Est;

c) Organismul intermediar regional pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane — Regiunea Sud-Muntenia;

d) Organismul intermediar regional pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane — Regiunea Sud-Vest Oltenia;

e) Organismul intermediar regional pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane — Regiunea Vest;

f) Organismul intermediar regional pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane — Regiunea Nord-Vest;

g) Organismul intermediar regional pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane — Regiunea Centru;

h) Organismul intermediar regional pentru Programul operațional sectorial pentru dezvoltarea resurselor umane — Regiunea București—Ilfov.

3. Agenția Națională pentru Plăți și Inspekție Socială (1.438 posturi)

B. Instituții în coordonare:

1. Institutul Național de Cercetare Științifică în Domeniul Muncii și Protecției Sociale — I.N.C.S.M.P.S. București

2. Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Muncii — I.N.C.D.P.M. „Alexandru Darabont” — București

C. Instituții sub autoritate:

1. Casa Națională de Pensii Publice

2. Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind includerea unui imobil în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public
al statului și în administrarea Ministerului Justiției — Tribunalul Mehedinți**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) și art. 868 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, precum și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă includerea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției — Tribunalul Mehedinți a imobilului având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Justiției își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va efectua modificarea corespunzătoare a inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului.

PRIM-MINISTRU
MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Cătălin Marian Predoiu
Ministrul finanțelor publice,
Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 6 martie 2012.
Nr. 119.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului care se include în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului**

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Tip bun (mobil/ imobil)	Denumirea	Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa	Anul dobândirii/ dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)	Situația juridică	
									Baza legală	În administrare/ concesiune
1.			Ordonator principal de credite						Cod fiscal	Denumire
2.			Ordonator secundar de credite						4265841	MINISTERUL JUSTIȚIEI
3.			Ordonator terțiar de credite						17705260	CURTEA DE APEL CRAIOVA
4.			Regii autonome și companii/societăți naționale subordonate ordonatorului principal						4426832	Tribunalul Mehedinți

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Tip bun (mobil/ imobil)	Denumirea	Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa	Anul dobândirii/ dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)	Situația juridică	
									Baza legală	În administrare/ concesiune
...	8.29.09	Imobil	Judecătoria Orșova, sediu nou	Suprafața construită = 1.037,5 mp Suprafața desfășurată = 2.750 mp Regimul de înălțime = D + P + 1E	N = Ogas Turlui — sediul Finanțelor Publice Orșova S = Hotel Dierna E = 1 Decembrie 1918 V = Parc — teren Primăria Orșova + alei acces	România, județul Mehedinți, localitatea Orșova, B-dul 1 Decembrie 1918 nr. 16 C	2011	9.352.739,86	H.G. nr. 1.161/26.09.2007, Legea nr. 205/2006, H.G. nr. 1.133/10.11.2010 P.V. - R.T.L. nr. 48.697/27.05.2011	În administrare sediu

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru modificarea Deciziei primului-ministru nr. 399/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Renga Radu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

Având în prevederile art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Articolul unic din Decizia primului-ministru nr. 399/2009 privind stabilirea atribuțiilor domnului Renga Radu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 31 martie 2009, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Renga Radu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, este desemnat să îndeplinească, la nivelul județului Vâlcea, atribuții ce intră în sfera de competență a Ministerului Transporturilor și Infrastructurii. Fișa de descriere a atribuțiilor

și responsabilităților și a modului de raportare a activității desfășurate se stabilește prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii. Plata drepturilor salariale ale inspectorului guvernamental și a celorlalte drepturi aferente se realizează de Secretariatul General al Guvernului, în condițiile legii, pe bază de pontaj și raport bilunar de urmărire a indicatorilor punctuali ai activității pe care o desfășoară în teritoriu, aprobat de ordonatorul de credite și/sau de reprezentantul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii la nivelul județului unde își desfășoară activitatea. Evaluarea anuală se realizează, în condițiile legii, pe baza raportărilor realizate în urma activității desfășurate.”

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dézsí Attila

București, 6 martie 2012.

Nr. 53.

★

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 916/2002 privind aprobarea Listei detaliate a materialelor, dispozitivelor, echipamentelor și informațiilor pertinente pentru proliferarea armelor nucleare și a altor dispozitive nucleare explozive, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 18 septembrie 2002, se face următoarea rectificare:

— în anexă, la pct. 10 „Dispozitivele nucleare explozive” subpct. 10.1.1 lit. a), în loc de: „a) amorsă în puncte (A.P.);” se va citi: „a) amorsă în punte (A.P.);”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 595187